

In de zalen van het kasteel der Vrouwen werden dan dichters gekozen die met de schrijvers der Mannen moesten arbeiden aan een gemeenschappelijke Spreekbuis, die de samenwoning van Mannen en Vrouwen zou verkondigen, want ook de Vrouwen hadden het Boek van de Harts-tocht niet ongelezen gelaten.

Maar het Donkere Kwaad maakte zich de kunstenaars tot slaaf, zodat zij het oog richtten naar de landen, waar de zon ondergaat en de hemel rood van kleur is. De schrijvers schreven boze taal in vuige kleine lettertjes, die zelfs in het licht van de gulden zon niet leesbaar waren, zij gingen zelfs zover dat zij de redevoering van de Opperste Regeerder der Mannen verminkten, zodat zij werd tot logentaal. Aldus had het Kwaad bewerkt dat de vervaardigers der Annalen lastertongen werden, zodat de twee volken walging kregen van hun dagelijks bier en brood. Tussen de zuilen van de woonstede der Mannen en de crypte der Vrouwen ging een bittere klacht op.

En de regeerders van Mannen en Vrouwen kozen nieuwe dichters in wier harten het Kwaad niet woonde en wier letteren niet bezoedeld waren met het rood van de horizonten. Hunne namen waren Marlies, Marjorie, Bertjan, Arie, Jan en Ton, en zij hadden een dienstknecht Franklin, die de kunst verstond zich onzichtbaar te maken, zodat hij zelfs door het vorsend oog der regeerders niet gezien werd.

Wederom bloeiden de letteren en Arie wist het penseel zo vaardig te hanteren, dat beide volken de ogen verduisterd werden door tranen van ontroering, zodat de Annalen veelal niet gelezen werden.

Dit nu gaf treurigheid in het hart van Bertjan, zijn hand aarzelde en spoedig legde hij zijn pen neer en werd slechts zelden nog door de andere dichters gezien. Maar de kunstenaars schreven voort tot een andere boosheid de twee volken aangreep.

De Mannen wensten telgen met haar en het volk der Vrouwen had richters, die zeiden „dat zij de behoefte niet gevoelden” zodat het volk de Mammon meer ging aanhangen dan de Muze.

De persen van meneer Swado staakten en niet langer verschenen de Annalen, die toch de Spreekbuis waren van beide volken. De dichters werkten niet meer en treurden om hun laatste vergeefse kunstwerken. Maar nog fladderden papieren in de kelders van de woning der Vrouwen en wanneer er zwaar weer op komst is wordt tussen de zuilen van Lanx de holle hoest gehoord van rochelende lijders aan Laringitis.

Ton Klijnsmit